

15. Gods kinderen hebben deel aan het lijden van alle mensen

We zagen dat het lijden deel uitmaakt van Gods vonnis over de zonde van de mensheid als geheel. Als wij dus antwoord willen hebben op de vraag: 'waarom laat God lijden toe?', dan ligt het daar.

Nu heeft lijden meer dan één kant. Er zijn verschillende 'soorten' mensen: mensen die God geloven en gehoorzamen, en Hij daarom Zijn kinderen noemt, en mensen die Hem niet geloven en dus niet gehoorzamen, die Hij de mensen noemt. Het zou niet te rijmen zijn met Gods genade en rechtvaardigheid, als Hij Zijn gehoorzame kinderen zou straffen om de zonden van de mensen in algemeenheid. Toch hebben zij deel aan het lijden, zoals Jezus Christus daar deel aan had. In Jesaja 53 wordt Hij voorgesteld als "de man van smarten, bekend met ziekte", ondanks dat Hij geen zonde deed.

Zoals we zagen, lijden Gods kinderen om hen op de proef te stellen en hen door tucht te maken tot betere kinderen van God, die groeien naar volmaaktheid in Christus. Het lijden kan ook een vorm van bestraffing zijn, als zij niet helemaal de juiste weg bewandelen, zodat zij dat gaan inzien, er lessen uit trekken en hun leven beteren – en ook dat dient hetzelfde doel als op de proef stellen.

Dat kan door verdrukking en vervolging omwille van Christus, om het openlijk belijden van hun geloof in Hem ondanks de gevolgen daarvan. Maar dat kan ook door deel te hebben aan het lijden van alle mensen. Als er een gevaarlijke ziekte uitbreekt, maakt het virus geen onderscheid tussen Gods kinderen en mensen die dat niet zijn. Allen hebben eenzelfde lichaam, en allen zijn daarom even vatbaar. Hetzelfde geldt in oorlog, als de kogels, bommen en raketten door de lucht vliegen. Die maken geen onderscheid tussen mensen, maar verwonden en doden ieder mens die zij treffen.

Het verschil met de wereld is dat Gods kinderen God mogen vragen hen te beschermen voor ziekte, verwonding en dood. God hoort het gelovige gebed van Zijn kinderen, en heeft gezegd dat Hij het zal verhoren. Hij heeft echter niet gezegd dat Hij dit onmiddellijk doet. Het belangrijkste is te geloven dat God kan beschermen, en vertrouwen dat Hij hoe en wanneer ook voor de uitkomst zal zorgen – indien niet nu, dan in de toekomst bij de opwekking van de doden bij de komst van Christus.

Toen Paulus door iets gekweld werd, en hij Christus daarover bad, kreeg hij als antwoord: "Mijn genade is voor u genoeg" (2 Kor 12:9). Waarom? Paulus had buitengewone genade ontvangen, omdat Christus hem niet had gedood toen hij veel van zijn volgelingen liet gevangenzetten en vermoorden als zij hun geloof in Jezus Christus niet zouden opgeven. Christus had hem integendeel tot apostel voor de heidenen aangesteld. Dat zou voor menig mens reden zijn naast zijn schoenen te gaan lopen, zich meer dan anderen te beschouwen. Daarom maakte Christus Paulus duidelijk dat zijn kwelling een doel had: "opdat ik mij niet zou verheffen" (vs. 7). Hij moest nederig zijn, zich zwak tonen als zijn Heere; zich niet meer, beter, hoger beschouwen dan zijn medeapostelen en medegelovigen:

"... want Mijn [Christus'] kracht wordt in zwakheid volbracht. Daarom zal ik veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij komt wonen. Daarom heb ik een behagen in zwakheden, in smadelijke behandelingen, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil. Want wanneer ik zwak ben, dan ben ik machtig." (vzn 9,10)

Voor al Gods kinderen zou in de eerste plaats moeten gelden, dat Gods genade in Zijn roeping en aanneming als Zijn kinderen op zich voldoende zijn, en dat daarin de kracht ligt om het lijden nu te verdragen en te doorstaan. Zij weten wat Gods voornemen met hen is, en dat Hij aan hen werkt om hen uiteindelijk te laten delen in de heerlijkheid die Hij Zijn Zoon gegeven heeft. Dat kost even pijn, maar hebben we ook niet de uitdrukking 'wie mooi wil zijn moet pijn lijden'? En als we daarvoor pijn over hebben, dan niet nog veel meer voor de eeuwige volmaaktheid bij de komst van Christus?